

LBRIS

We know
books

**DANIEL
SILVA**

VIOLONCELISTA

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

LBRIS

We know
books

The Cellist

Daniel Silva

Copyright © 2021 Daniel Silva

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu Harper,
un imprint al HarperCollins Publishers

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Violoncelista

Daniel Silva

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Ionel Palade

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILVA, DANIEL

Violoncelista / Daniel Silva; trad. din lb. engleză și note:

Dana-Ligia Ilin. - București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8984-9

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.; note)

821.111

*Pentru agenții din Poliția Capitolului Statelor Unite
ale Americii și din Poliția Metropolitană Washington,
care ne-au apărat democrația
pe 6 ianuarie 2021.*

*Și, ca întotdeauna, pentru soția mea, Jamie,
și copiii mei, Lily și Nicholas.*

I

JERMYN STREET, ST. JAMES'S

Sarah Bancroft îi invidia pe norocoșii care credeau că își controlează soarta. Pentru ei, viața nu era mai complicată decât mersul cu metroul. Bagi biletul în fanta de la intrare, cobori la stația care trebuie – mai degrabă Charing Cross decât Leicester Square. Sarah n-a crezut niciodată astfel de aiureli. Da, te poți pregăti, te poți trudi, poți alege, dar în ultimă instanță viața e un joc complicat al providenței și probabilității. Din păcate, în privința muncii și dragostei, ea a dovedit o ciudată lipsă de alegeri bune. A pierdut multe trenuri. De câteva ori a urcat în cel care nu trebuia, aproape întotdeauna cu rezultate catastrofale.

Cel mai recent pas făcut în carieră părea că se încadrează în acest tipar nenorocos. După ce a devenit unul dintre cei mai importanți curatori de muzeu din New York, a ales să se mute la Londra ca să preia conducerea zilnică a galeriei Isherwood Fine Arts, care, din 1968 încoace, se ocupa cu procurarea de tablouri excelente ale vechilor maestri italieni și olandezi. Ca să nu se dezmintă, sosirea ei a fost urmată curând de izbucnirea unei pandemii cumplite. Nici măcar lumea artei, care slujea capriciile celor extrem de bogați de pe planetă, n-a fost imună la ravagiile molimei. Aproape de pe o zi pe alta, afacerile galeriei au alunecat în ceva foarte

asemănător cu stopul cardiac. Dacă suna telefonul, de obicei era un cumpărător, sau reprezentantul lui, care anunța că renunță la o achiziție. De la versiunea muzicală din West End a lui *Căutând-o pe Susan* încoace, declara severa mamă a lui Susan, n-a mai văzut Londra un debut atât de puțin promițător.

Isherwood Fine Arts mai trecuse prin vremuri grele – războaie, atacuri teroriste, crize petroliere, prăbușiri ale pieței, povești de dragoste dezastruoase – și totuși izbutise, cumva, să treacă cu bine peste furtună. Sarah mai lucrase pentru puțin timp acolo cu cincisprezece ani înainte, pe când era informator clandestin al CIA. Operațiunea fusese în colaborare cu israelienii, condusă de legendarul Gabriel Allon. Cu ajutorul unui Van Gogh pierdut, el a introdus-o pe Sarah în anturajul unui miliardar saudit, Zizi al-Bakari, și i-a încredințat misiunea să dea de căpetenia teroristă care stătea la pândă pe acolo. De atunci încoace viața ei s-a schimbat definitiv.

Când operațiunea s-a încheiat, ea a petrecut câteva luni de recuperare într-o casă conspirativă a Agenției din ținutul preponderent crescător de cai al Virginiei de Nord. După aceea a lucrat la Centrul Antiterorism al CIA din Langley. De asemenea, a participat la câteva operațiuni comune americano-israeliene, toate la cerea lui Gabriel. Serviciul secret britanic știa de trecutul lui Sarah și de prezența ei la Londra – fapt deloc surprinzător, dat fiind că în acest moment împărțea patul cu un agent al MI6, Christopher Keller. De obicei, o astfel de relație ar fi fost strict interzisă, însă în cazul lui Sarah s-a făcut o excepție. Graham Seymour, directorul general al MI6, era prieten cu ea, ca și prim-ministrul Jonathan Lancaster. De fapt, la puțin timp după

venirea ei la Londra, Sarah și Christopher au participat la o cină privată la numărul 10¹.

În afară de Julian Isherwood, proprietarul minunatei galerii care purta numele său, cei din lumea londoneză a artei nu știau nimic din toate astea. În ceea ce-i privea pe colegii și rivalii lui Sarah, ea era frumoasa și strălucita americană expertă în istoria artei care mai demult le luminase efemer lumea într-o iarnă posomorâtă și îi abandonase pentru cineva de teapa lui Zizi al-Bakari, fie-i țărâna ușoară. Iar acum, după o călătorie cu peripeții prin lumea serviciilor secrete, revenise, adevărindu-și astfel teoria despre providență și probabilitate. În cele din urmă, Sarah urcase în trenul care trebuia.

Londra a primit-o cu brațele deschise și au fost puse puține întrebări. Abia reușise să-și pună lucrurile în ordine când a năvălit virusul. S-a molipsit la începutul lui martie, la European Fine Art Fair din Maastricht, și i-a infectat rapid pe Julian și Christopher. Julian a petrecut două săptămâni de coșmar la University College Hospital. Sarah a fost cruțată de cele mai grave simptome ale virusului, însă a avut parte timp de o lună de febră, slăbiciune, durere de cap și respirație superficială care apărea de câte ori se dădea jos din pat. Deloc surprinzător, Christopher a scăpat nevătămat și asimptomatic. Sarah l-a pedepsit punându-l să o slujească fără crâcnire. Cumva, relația lor a supraviețuit.

În iunie Londra s-a trezit din carantină. După ce a fost testat de trei ori negativ, Christopher și-a reluat serviciul în Vauxhall Cross, dar Sarah și Julian au așteptat până la solstițiul de vară ca să redeschidă

¹ Pe Downing Street, la numărul 10, se află sediul prim-ministrului.

galeria. Era situată într-un pătrat liniștit de piatră cubică și prăvălii numit Mason's Yard, între birourile unei mici companii maritime grecești și un bar frecventat în nevinovatele zile de dinaintea molimei de funcționare drăgălașe care mergeau pe scutere. La ultimul etaj era o superbă sală de expoziție făcută pe modelul celebrei galerii Paul Rosenberg din Paris, în care Julian petrecuse în copilărie atâtea ore fericite. El și Sarah împărțeau un birou mare de la etajul întâi cu Ella, recepționera cea atrăgătoare, dar inutilă. În prima săptămână de la reluarea activității telefonul a sunat doar de trei ori. Ella a lăsat toate trei apelurile să intre în mesageria vocală. Sarah a informat-o că serviciile ei, atâtea câte erau, nu mai sunt necesare.

N-avea rost să angajeze o înlocuitoare. Experții avertizau că la răcirea vremii vine al doilea val brutal, și proprietarii de magazine din Londra au fost anunțați să se aștepte la mai multe carantine impuse de guvern. Ultimul lucru de care avea nevoie Sarah era încă o gură de hrănit. S-a hotărât să nu irosească vara. Avea să vândă un tablou, orice tablou, chiar și cu prețul vieții.

A găsit unul din întâmplare, pe când inventaria numărul catastrofal de mare de lucrări nevândute din încăperile ticsite ale depozitului lui Julian: *Cântăreața la lăută*, ulei pe pânză, 152x134 centimetri, poate că baroc timpuriu, destul de deteriorat și murdar. Chitanța originală și documentele de expediție erau încă în arhiva lui Julian, alături de un atestat de proveniență îngălbenit. Primul proprietar cunoscut era contele Cutare din Bologna, care în 1698 l-a vândut prințului Cutărescu din Liechtenstein, care, la rândul lui, l-a vândut baronului Oarecare din Viena, unde a rămas până în 1962, când a fost cumpărat de un dealer din Roma, care în cele din urmă i l-a pus în brațe lui Julian.

Tabloul fusese atribuit pe rând Școlii Italiene, unui discipol al lui Caravaggio, și, mai promițător, cercului lui Orazio Gentileschi. Sarah a avut o intuiție. I-a arătat pictura expertului Niles Dunham de la National Gallery în perioada de trei ore pe care și-o rezerva Julian zilnic pentru prânz. Niles a acceptat șovăielnic atribuirea făcută de Sarah, în așteptarea unei examinări tehnice prin radiografie și prin reflectografie în infraroșu. Apoi s-a oferit s-o scape pe Sarah de tablou contra opt sute de mii de lire sterline.

- Valorează cinci milioane, dacă nu mai mult.
- Nu în timpul Ciumei Bubonice.
- Mai vedem.

În mod normal, o lucrare a unui pictor important descoperită acum ar fi fost pusă pe piață cu mare vâlvă, mai ales dacă popularitatea pictorului ar fi crescut de curând datorită poveștii personale tragice. Dar, având în vedere nesiguranța actuală a pieței – ca să nu mai spunem că tabloul descoperit acum a fost *descoperit* în propria galerie –, Julian a hotărât că se cuvine o vânzare privată. Și-a sunat câțiva dintre cei mai de nădejde clienți și n-a obținut nici o fărâmbă de interes. Moment în care Sarah a contactat discret un colecționar miliardar care era prietenul unui prieten. El și-a manifestat interesul și, după câteva întâlniri cu distanțare socială la locuința lui din Londra, au ajuns la un preț satisfăcător. Sarah a cerut un avans de un milion de lire sterline, parțial ca să acopere costurile restaurării, care aveau să fie mari. Colecționarul i-a cerut să vină acasă la el în seara aceea, la ora opt, ca să ia cecul.

Toate astea explicau în mare măsură de ce Sarah Bancroft, într-o seară umedă de la sfârșitul lui iulie, stătea la o masă în colțul barului de la Wilton's Restaurant, de pe Jermyn Street. Starea de spirit din încăperea era

nesigură, zâmbetele silite, hohotele de râs zgomotoase, dar, cumva, false. Julian era aplecat peste capătul tejghelei barului. Cu costumul lui de pe Savile Row și șuvițe încărunțite din belșug, arăta foarte elegant, chiar dacă dubios, o înfățișare pe care el o descria ca „depravare demnă”. Se uita în paharul cu Sancerre și se prefăcea că ascultă ceva ce îi șoptea entuziasmat la ureche Jeremy Crabbe, directorul departamentului Vechi Maeștri de la Bonhams. Amelia March, de la ARTNews, trăgea cu urechea la o discuție între Simon Mendenhall, licitatorul-șef cu înfățișare de manechin de la Christie's, și Nicky Lovegrove, consultant în domeniul artelor plastice al celor ucigător de bogați. Roddy Hutchinson, considerat de mulți dealerul cel mai lipsit de scrupule din întreaga Londră, îl trăgea de mânecă pe durduliul Oliver Dimbleby. Însă Oliver nu părea să observe, pentru că o pipăia pe incredibil de frumoasa femeie, fost manechin, care acum deținea o galerie de artă modernă de succes pe King Street. În drum spre ușă, femeia i-a trimis prin aer lui Sarah un pupic cuviincios cu buzele ei stacojii perfecte. Sarah a sorbit din martiniul cu trei măslin și a șoptit:

- Cătea.

- Te-am auzit! Din fericire, nu era decât Oliver. Într-un costum gri bine ajustat, a plutit spre masa lui Sarah ca un balon de baraj și s-a așezat. Ce ai împotriva adorabilei Miss Watson?

- Ochii ei. Pomeții. Părul. Sânii. Sarah a oftat. Să zic mai departe?

Oliver și-a fluturat cu dispreț mânuța dolofană.

- Ești mult mai drăguță decât ea, Sarah. N-am să uit niciodată prima dată când te-am văzut traversând Mason's Yard. Aproape că mi-a stat inima-n loc. Dacă țin bine minte, m-am făcut zdravăn de râs atunci.

- M-ai cerut de nevastă. De câteva ori, de fapt.
- Oferta rămâne valabilă.
- Sunt măgulită, Ollie. Dar mă tem că iese din discuție.

- Sunt prea bătrân?

- Nici vorbă.

- Prea gras?

Ea l-a ciupit de obrazul rozaliu.

- De fapt, ești numai bun.

- Și atunci care-i problema?

- Sunt prinsă.

- În ce?

- Într-o relație.

Lui părea să-i fie necunoscut cuvântul. Încurcăturile romantice ale lui Oliver rareori țineau mai mult de o noapte ori două.

- Vorbești despre tipul care conduce Bentleyul bățător la ochi?

Sarah a sorbit din pahar.

- Și cum îl chemă pe iubitul ăsta al tău?

- Peter Marlowe.

- Pare născocit. Pe drept cuvânt, și-a zis Sarah. Cu ce se ocupă?

- Poți ține un secret?

- Draga mea Sarah, țin în capul meu mai multe secrete murdare decât MI5 și MI6 laolaltă.

Ea s-a aplecat peste masă.

- E asasin de profesie.

- Zău? Interesantă muncă, nu-i așa? Sarah a zâmbit. Nu era adevărat, desigur. Trecuseră câțiva ani de când Christopher lucrase ca asasin plătit. El e motivul pentru care te-ai întors la Londră? a tatonat Oliver.

- Unul dintre motive. Adevărul e că mi-a fost tare de dor de voi toți. Chiar și de tine, Oliver. Sarah s-a uitat

la ceasul de pe telefon. Of, la naiba! Vrei să fii un dulce și să-mi plătești băutura? Am întârziat.

- De la ce?

- Fii cuminte, Oliver.

- De ce naiba să fiu? E așa de afurisit de plictisitor.

Sarah s-a ridicat și, făcându-i semn cu ochiul lui Oliver, a ieșit pe Jermyn Street. Brusc, ploua cu găleata, dar curând a salvat-o un taxi. A așteptat să ajungă la adăpost în mașină și abia apoi i-a dat șoferului adresa.

- Cheyne Walk, vă rog. Numărul patruzeci și trei.

2

CHEYNE WALK, CHELSEA

La fel ca Sarah Bancroft, Viktor Orlov credea că viața e o călătorie pe care e cel mai bine s-o faci fără hartă. A crescut într-un apartament din Moscova pe care îl împărțeau trei familii și a devenit multimiliardar printr-un amestec de noroc, hotărâre și tactici necruțătoare, pe care chiar și laudătorii lui le descriau ca lipsite de scrupule, dacă nu chiar criminale. Orlov nu făcea un secret din faptul că este un animal de pradă și un îmbogățit pe căi necinstite. Într-adevăr, purta cu mândrie aceste etichete. „Dacă m-aș fi născut englez, poate că aș fi făcut bani curați“, i-a spus cu dispreț britanicului care îi lua un interviu după ce s-a stabilit la Londra. „Însă m-am născut în Rusia. Și am făcut avere rusească.“

Mai exact, Viktor Orlov nu era născut în Rusia, ci în Uniunea Sovietică. Fiind un matematician strălucit, a urmat cursurile prestigiosului Institut de Mecanică Fină și Optică din Leningrad, apoi a dispărut în programul sovietic al armelor nucleare, unde a proiectat rachete balistice intercontinentale cu focoașe multiple. Mai târziu, când a fost întrebat de ce a intrat în Partidul Comunist, a recunoscut că a fost doar pentru a avansa în carieră. „Presupun că aș fi putut să fiu